

Μια συμβολή στο θέμα: «21^η Μαρτίου-διεθνής ημέρα για την εξάλειψη των φυλετικών διακρίσεων»

Με απόφαση του Υπουργείου Παιδείας στις 13/03/2013 (αρ.Πρωτ. 35585/Γ1) και θέμα: «21^η Μαρτίου - Διεθνής Ημέρα για την εξάλειψη των Φυλετικών Διακρίσεων και του Ρατσισμού» ορίζεται το εξής:

«Με αφορμή την ημέρα αυτή καλούνται όλες οι σχολικές μονάδες Α/θμιας και Β/θμιας Εκπαίδευσης να αφιερώσουν την Τετάρτη 20/3 ή την Πέμπτη 21/3/2013 μια διδακτική ώρα (με απόφαση του Συλλόγου Διδασκόντων) σε δράσεις – συζητήσεις – εκδηλώσεις κατά του ρατσισμού και των φυλετικών διακρίσεων».

Το παρακάτω κείμενο μπορεί να βοηθήσει ώστε στα πλαίσια της διδακτικής ώρας που δίνεται από το Υπουργείο να γίνει συζήτηση με τους μαθητές.

Στις 21 Μαρτίου του 1960 η αστυνομία της ρατσιστικής Νοτίου Αφρικής πυροβόλησε εν ψυχρώ κατά μιας διαδήλωσης φοιτητών στην πόλη Σάρπβιλ, με αποτέλεσμα να χάσουν τη ζωή τους 70 άνθρωποι. Οι νεαροί διαδηλωτές διαμαρτύρονταν ειρηνικά κατά των νόμων του Απαρτχάιντ, που είχε επιβάλλει το καθεστώς της λευκής μειοψηφίας στη χώρα, εφαρμόζοντας τη θεωρία της ανισότητας ανάμεσα στις φυλές.

Με αφορμή αυτό το γεγονός η 21η Μαρτίου καθιερώθηκε ως Διεθνής Ημέρα για την εξάλειψη των Φυλετικών Διακρίσεων και του Ρατσισμού στην κοινωνία και την εκπαίδευση. Και η ημέρα αυτή, όχι επετειακά, αλλά ενταγμένη στην καθημερινή πάλη κατά ρατσιστικών και φασιστικών απόψεων και φαινομένων και των αιτιών που τις γεννούν, είναι μια ευκαιρία να ενισχυθούν ενέργειες για την προάσπιση των δικαιωμάτων όλων των παιδιών και την αποτροπή συμπεριφορών ρατσισμού και διακρίσεων.

Τι είναι ρατσισμός;

Ρατσισμός είναι ένα σύνολο αντιεπιστημονικών θεωριών που έχουν ως βάση τις αντιλήψεις, ότι είναι άνιση η φυσική και πνευματική αξία των ανθρώπινων «φυλών» και ότι οι διαφορές καταγωγής, χρώματος κτλ επιδρούν αποφασιστικά στον ανθρώπινο πολιτισμό και ιστορία.

Ο διαχωρισμός των ανθρώπων σύμφωνα με «ιδιαίτερα χαρακτηριστικά» τους, ήταν ανέκαθεν αναπόσπαστο στοιχείο της ιδεολογίας της εκάστοτε εκμεταλλευτικής τάξης. Οι αντιλήψεις για την φυσική ανισότητα των ανθρώπων εμφανίζονται στην δουλοκτητική κοινωνία, όπου χρησίμευαν για να δικαιολογήσουν τις κοινωνικές διαφορές μεταξύ δουλοκτητών και δούλων. Στη φεουδαρχία οι «διαφορές αίματος» μεταξύ ευγενών και φτωχών λαϊκών στρωμάτων, καθορισμένες και καθορισμένες από την επίσημη εκκλησία, δικαιολογούσαν την ταξική ανισότητα. Στην εποχή της πρωταρχικής συσσώρευσης του κεφαλαίου ο ρατσισμός δικαιολόγησε το ξερίζωμα εκατομμυρίων αφρικανών και στην άγρια εκμετάλλευση τους. Αποτέλεσε αναπόσπαστο στοιχείο της οικοδόμησης του αποικιοκρατικού συστήματος και της καταλήστευσης λαών.

Στην εποχή μας, ο ρατσισμός παίρνει νέες διαστάσεις. Η ένταση του ανταγωνισμού για την εκμετάλλευση νέων πλουτοπαραγωγικών πηγών, το μοίρασμα των αγορών, οδηγούν σε μία χωρίς προηγούμενο μερικές φορές, ένταση της καταπίεσης. Σε ένα σύστημα που σαπίζει, ο ρατσισμός καθαγιάζει και δικαιολογεί τη συστηματική προσπάθεια να διαιωνιστεί ο διαχωρισμός της κοινωνίας σε προνομιούχους-κυρίαρχους και σε υποδουλωμένους-κυριαρχούμενους. Χρησιμοποιήθηκε και χρησιμοποιείται για να διασπάσει την ενότητα της εργατικής τάξης, να αποπροσανατολίσει από τις πραγματικές αιτίες των προβλημάτων, να χτυπήσει το εργατικό κίνημα.

Ρατσιστικές αντιλήψεις και ιδεολογήματα.

- Η θεωρία του πολυφυλετισμού υποστήριζε ότι υπάρχουν γενετικές διαφορές ανάμεσα στις διάφορες φυλές, ότι υπάρχουν ανώτερες και κατώτερες φυλές και ότι ο πολιτισμός και η κουλτούρα είναι προνόμιο ορισμένων εξ αυτών.

- Η αντίληψη σύμφωνα με την οποία η διάνοια και ο χαρακτήρας έχουν να κάνουν αποκλειστικά με την κληρονομικότητα. Ακραία έκφραση της ο κοινωνικός δαρβινισμός, που υποστήριξε την υπεροχή των κληρονομικών ιδιοτήτων των κυριάρχων τάξεων σε αντιδιαστολή με τις εκμεταλλευόμενες και την ανάγκη ακόμα και υποχρεωτικής στείρωσης των ατόμων που «υστερούν» ή παρουσιάζουν παρεκκλίνουσες κοινωνικές συμπεριφορές.

Κριτική σε αυτές τις αντιλήψεις

Τα έθνη δεν προσδιορίζονται με κριτήρια φυλετικά-βιολογικά. Στο απίστευτο χωνευτήρι εθνοτήτων που ονομάζεται ανθρώπινη ιστορία, αποτελεί αστειότητα ο μύθος για φυλετική καθαρότητα των εθνών. Τα νέα επιστημονικά δεδομένα από το χώρο της ανθρωπολογίας και της γενετικής έδωσαν ένα ισχυρό ράπισμα στις ρατσιστικές αντιλήψεις. Όσον αφορά αυτούς που υποστηρίζουν ότι οι «φυλές» αντιστοιχούν σε διαφορετικά είδη ή ποικιλίες, οι έρευνες της γενετικής έχουν καταρρίψει αυτή τη θεωρία.. Στον άνθρωπο η γενετική απόσταση είναι ελάχιστη. Ο πολιτισμός είναι κοινό προϊόν και αγαθό της ανθρωπότητας. Δεν αποτελεί μονοπώλιο καμίας απολύτως «φυλής». Μεγάλο, αν όχι το μεγαλύτερο μέρος των κατακτήσεων που χρησιμοποιούμε σήμερα το χρωστάμε στους πολιτισμούς των έγχρωμων λαών: κακάο, καφές, καπνός, μετάξι, πυξίδα, πυρίτιδα, γραφή, αριθμοί κτλ. Οι μεταβολές της κουλτούρας είναι ραγδαίες, κάθε εθνότητα έχει περάσει πολλές φάσεις διαδοχικών πολιτισμών, χωρίς να υπάρχει καμία αξιολογη μεταβολή στο βιολογικό επίπεδο (π.χ. το γνωστό ευτράπελο για τους «βάρβαρους» που κοιμόνταν αγκαλιά με τις αρκούδες όταν «εμείς» χτίζαμε τον Παρθενώνα, αυτοί οι «βάρβαροι» σήμερα είναι περισσότερο τεχνολογικά προηγμένοι και αυτό βέβαια όχι γιατί εξελίχθηκαν γενετικά).

Η φασιστική ιδεολογία: Είναι ένα μείγμα απόψεων που διαμορφώθηκαν πριν την εμφάνισή του φασισμού ως πολιτικού ρεύματος. Αξιοποιούνται οι ρατσιστικές ιδέες, ο κοινωνικός δαρβινισμός (η θεωρία ότι ο ισχυρός πρέπει να επιβληθεί και να επιβιώσει και ο αδύναμος να εξαφανιστεί), οι ιδέες του Φ.Νίτσε. Στο σύστημα ιδεών του φασισμού συναντάμε επίσης αντισημιτισμό, πανγερμανισμό ενώ στο επίκεντρο τους βρίσκονται οι ιδέες της μιλιταριστικής επέκτασης, της φυλετικής ανισότητας, της «ταξικής αρμονίας», του αρχηγισμού («φύρερ»), της παντοδυναμίας της κρατικής μηχανής. Όλες αυτές οι ιδέες εκφράζονται συμπυκνωμένες στο βιβλίο του Α.Χίτλερ «Ο Αγών μου» (Μάϊν κάμπφ, 1925).

Αυτό που πρέπει να σημειωθεί είναι ότι η καλλιέργεια του φυλετικού μίσους δεν είναι δημιούργημα του φασισμού. Ήδη με τις ρατσιστικές αντιλήψεις του 19^{ου} αιώνα συναντάμε τη δράση της Κου -Κλουξ –Κλαν στις ΗΠΑ ενάντια στους μαύρους.

Ο Άλφρεντ Ρόζεμπεργκ ο οποίος ήταν ο «θεωρητικός» του εθνικοσοσιαλισμού (Ναζιστικού Κόμματος) υποστήριξε ότι ολόκληρη η πρόοδος που συντελέστηκε από την εποχή εκείνη της «καθαρής άριας ράτσας» και η εξαφάνιση της ζωοδίας (κτηνωδίας) των πρωτόγονων ορδών που κατέκλυσαν την Ευρώπη, θεωρείται σαν ένα «βρώμισμα» της ράτσας. Γι' αυτό χρειαζόταν η επιστροφή στην «καθαρότητα», δηλαδή η επάνοδος στη βαρβαρότητα. Ο ίδιος υποστήριξε *«Ιστορία και καθήκον του μέλλοντος δεν πρέπει να σημαίνουν πια ούτε πάλη μιας τάξης ενάντια σε άλλη, ούτε ενός θρησκευτικού δόγματος ενάντια σ' άλλο, αλλά ξεκαθάρισμα λογαριασμών που υπάρχουν ανάμεσα σε αίμα και αίμα, φυλή και φυλή, λαό και λαό».*

Το πρόβλημα της μετανάστευσης

Τα κρούσματα ρατσισμού και εκφασισμού στην ελληνική κοινωνία συνδέονται ιδιαίτερα με το **μεταναστευτικό ζήτημα**. Η ιδιαίτερη οξύτητα, που έχει πάρει το μεταναστευτικό ζήτημα τα τελευταία χρόνια, είναι αποτέλεσμα της όξυνσης της βασικής αντίθεσης μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας, της αύξησης της επιθετικότητας και της έντασης του ανταγωνισμού μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για το μοίρασμα των αγορών, των αρνητικών για το εργατικό κίνημα συνθηκών. Το μεταναστευτικό ζήτημα είναι σοβαρό πολιτικό ζήτημα που παίρνει ακόμη πιο σοβαρές διαστάσεις σε συνθήκες καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης, γεννά σοβαρά προβλήματα για τους λαούς που ξεριζώνονται αλλά και για τους λαούς των χωρών που δέχονται μεγάλα κύματα μεταναστών.

Κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις, ενώ λεκτικά είναι κατά των ρατσιστικών διακρίσεων μιλούν για «ανακατάληψη των πόλεων», ζητάν να πάνε οι μετανάστες στα ξερονήσια και υπόσχονται ότι θα απελαθούν όλοι. Προβάλλουν το αίτημα για μια «νέα ευρωπαϊκή πολιτική» που θα συμβάλει δήθεν στην αντιμετώπιση των αιτιών της μετανάστευσης. Ενώ διάφορα φασιστοειδή κατασκευάσματα θέλουν να ξαναμπούν νάρκες στον Έβρο για να κομματιάζονται οι μετανάστες.

Οι μεγάλες επιχειρήσεις βλέπουν από τη σκοπιά των δικών τους συμφερόντων τους μετανάστες και πρόσφυγες, με στόχο να τους αξιοποιήσουν για την αύξηση των κερδών τους. Οι μετανάστες και πρόσφυγες, στη συντριπτική τους πλειοψηφία, αποτελούν φτηνή εργατική δύναμη, σκληρά εκμεταλλεόμενη, που αξιοποιείται από βιομήχανους, εφοπλιστές, μεγαλέμπορους, τραπεζίτες για να πιέσουν όλους τους εργαζόμενους και να περιορίσουν τα δικαιώματά τους. Αφήνουν σε καθεστώς παρανομίας ή ημιπαρανομίας μια κρίσιμη μάζα μεταναστών, έτσι ώστε αφενός να εντείνουν την ομηρεία τους από τους εργοδοτικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς, αφετέρου να συντηρούν και να οξύνουν τις αντιπαραθέσεις στους κόλπους της εργατικής τάξης, συχνά ανάμεσα και στους ίδιους τους μετανάστες.

Σήμερα στην Ελλάδα βρίσκονται περίπου 1.200.000 μετανάστες και από αυτούς χιλιάδες βρίσκονται σε καθεστώς πλήρους παρανομίας, παρόλο που ζουν κι εργάζονται χρόνια στην Ελλάδα, έχουν συμβάλει με τον κακοπληρωμένο ιδρώτα τους, συχνά και με το αίμα τους, στη δημιουργία του πλούτου που καρπώνονται Έλληνες και ξένοι επιχειρηματίες. Επιπλέον, τα τελευταία χρόνια έχει συγκεντρωθεί στην Ελλάδα ένας μεγάλος αριθμός προσφύγων και μεταναστών, προερχόμενων από χώρες ιμπεριαλιστικής κατοχής ή υποκινούμενων εμφυλίων συρράξεων, που έχουν προορισμό άλλα κράτη της ΕΕ, αλλά η νομοθεσία της ΕΕ (Κανονισμός Δουβλίνου II) τους έχει εγκλωβίσει στην Ελλάδα. Συχνά ακούγεται ως «επιχείρημα» ότι δεν κάλεσε κανείς τους μετανάστες στην Ελλάδα, μόνοι τους ήρθαν, είναι «εισβολείς» και πρέπει να φύγουν. Πρόκειται για συνειδητό ψέμα. Η πραγματική αιτία βρίσκεται στην αύξηση της καπιταλιστικής κερδοφορίας, με την υπερεκμετάλλευση του ξένου εργατικού δυναμικού. Ο επιχειρηματικός κόσμος και οι ελληνικές κυβερνήσεις, τις τελευταίες δεκαετίες άσκησαν πολιτική προσέλκυσης μεταναστών στην Ελλάδα, ενώ έχουν ευθύνες για τη μαζική προσφυγιά εξαιτίας της συμμετοχής της Ελλάδας στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους του ΝΑΤΟ και της ΕΕ.

Οι μονοπωλιακές επιχειρήσεις δεν κάνουν διάκριση εθνικότητας προκειμένου να βγάλουν μεγαλύτερο κέρδος. Τη δεκαετία του '70 οι εφοπλιστές προχώρησαν σε μαζική ναυτολόγηση ξένου ναυτεργατικού δυναμικού με μειωμένα δικαιώματα στα ποντοπόρα πλοία, κατά κανόνα μέσω μεγάλων διεθνών δουλεμπορικών γραφείων. Τώρα επιδιώκουν να επεκτείνουν το καθεστώς αυτό και στα ακτοπλοϊκά πλοία, με την άρση του λεγόμενου καμποτάζ και την αλλοίωση των οργανικών συνθέσεων. Τη δεκαετία του 2000, όταν τροχίζονταν τα μαχαιροπίρουνα για το μεγάλο φαγοπότη των Ολυμπιακών έργων, οι μεγαλοεργολάβοι κατασκευαστές ζητούσαν τη μαζική εισαγωγή ξένων εργατών, με εβδομαδιαία εργασία 53-60 ώρες και καθηλωμένα μεροκάματα. Όπως είχε γραφτεί στις εφημερίδες, 150.000 εργάτες, το 80% των εργαζόμενων στα Ολυμπιακά έργα, ήταν ξένοι. Το 2005 ο Σύνδεσμος Βιομηχάνων Βόρειας Ελλάδας (ΣΒΒΕ) ζητούσε από την τότε κυβέρνηση να φροντίσει για την εισαγωγή εργατών από την Αλβανία, την ΠΓΔΜ και τη Βουλγαρία, που θα πηγαινοέρχονταν καθημερινά στις χώρες τους και θα αμείβονταν με τους εκεί μισθούς.

Η όξυνση της επιθετικότητας και του ανταγωνισμού των μονοπωλιακών επιχειρήσεων που εκδηλώθηκε με τις στρατιωτικές επεμβάσεις του ΝΑΤΟ και της ΕΕ στην πρώην Γιουγκοσλαβία, το Αφγανιστάν, το Ιράκ, τη Λιβύη, επεμβάσεις στις οποίες συμμετείχαν ενεργά και στήριξαν οι ελληνικές κυβερνήσεις, εκτός των άλλων καταστροφικών επιπτώσεων για τους λαούς, προκάλεσαν τεράστια κύματα μετανάστευσης και προσφυγιάς. Το ίδιο αποτέλεσμα έχει και η συνέχιση και κλιμάκωση των υποκινούμενων εμφυλίων συρράξεων στη Σομαλία, στο Σουδάν κλπ. με εκατομμύρια περιπλανώμενους πρόσφυγες, όσους γλιτώνουν από τις σφαγές, τη λιμοκτονία και τις

αρρώστιες που μαστίζουν τις πλούσιες μόνο για τα μονοπώλια χώρες τους. Η επέμβαση στη Λιβύη υπολογίζεται ότι προκάλεσε 1 εκατομμύριο πρόσφυγες. Σημειωτέον ότι όλοι αυτοί οι λαοί, εκτός από τους τόνους των βομβών, έχουν δεχτεί και τόνους προπαγάνδας για μια ζωή γεμάτη ευημερία και ανθρώπινα δικαιώματα στις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες.

Τους μετανάστες και τους πρόσφυγες δεν τους έφερε στην Ελλάδα η διάθεσή τους για περιπλάνηση. Τους έφερε ή τους έσπρωξε το κεφάλαιο και τα κόμμάτα του για να θησαυρίζει από την κακοπληρωμένη και χωρίς δικαιώματα εργασία τους, να χρησιμοποιεί το μεταναστευτικό εργατικό δυναμικό ως πολιορκητικό κριό για να γκρεμίσει τις όποιες κατακτήσεις έχει κερδίσει η εργατική τάξη, να διασπά την εργατική τάξη και να αυξάνει την καταστολή. Τους έφεραν οι ιμπεριαλιστικές στρατιωτικές επεμβάσεις και οι πόλεμοι. Τους έφεραν οι ελληνικές κυβερνήσεις με τη συμμετοχή τους στις ιμπεριαλιστικές επιχειρήσεις του NATO. Τους έφεραν δηλαδή όλοι αυτοί που τώρα θέλουν να απαλλαγούν από ένα μέρος των μεταναστών και παίρνουν ή ζητούν να παρθούν περισσότερα κατασταλτικά μέτρα. Θέλουν περισσότερο ελεγχόμενη μετανάστευση, είτε αυτή είναι «νόμιμη» είτε «παράνομη», γι' αυτό κλείνουν τις στρόφιγγες, αφού έτσι κι αλλιώς η καπιταλιστική κρίση έχει αυξήσει τον εφεδρικό στρατό των ανέργων.

Η μεγάλη πλειοψηφία των μεταναστών και προσφύγων που βρίσκονται στη χώρα μας έχει υποστεί τις διώξεις, τις φυλακίσεις, τις απειλές απέλασης, την υπερεκμετάλλευση, τη στέρηση δικαιωμάτων, τους εξευτελισμούς, το ρατσισμό, πρώτα και κύρια από την εργοδοσία και τους κρατικούς μηχανισμούς. Βιώνει ακόμη πιο έντονα τις συνέπειες της αντιλαϊκής επιδρομής που εξαπέλυσαν οι κυβερνήσεις, ΕΕ, ΔΝΤ, ΕΚΤ με το πρόσχημα της κρίσης.

Μετανάστες και εγκληματικότητα: Η αντίληψη αυτή και το ανάλογο κλίμα γενικευμένης φοβίας έως και υστερίας κατά των μεταναστών, καλλιεργείται κατά καιρούς από τα κατευθυνόμενα από την κυβέρνηση και, γενικότερα, το πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο του τόπου, μεγάλα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, αλλά και από αστούς πολιτικούς, από «σοσιαλιστές» έως και ακροδεξιούς. Κουβέντα, βέβαια για την αιτία του προβλήματος, την ολοένα και μεγαλύτερη κρίση του συστήματος, το σάπισμα αξιών και δομών, την καλλιέργεια της αντίληψης του εύκολου πλουτισμού την εξαθλίωση, την γκετοποίηση, τα αδιέξοδα, που διαμορφώνουν το έδαφος ώστε το οργανωμένο έγκλημα να στρατολογεί ανθρώπους για τους σκοπούς του.

Μετανάστες και Ανεργία: Οι θιασώτες αυτών των αντιλήψεων λένε: «*οι θέσεις εργασίας είναι συγκεκριμένες, έρχονται οι ξένοι εργάτες με μικρότερα μεροκάματα και ανασφάλιστοι με αποτέλεσμα οι έλληνες εργάτες να βρίσκονται στην ανεργία, τα μεροκάματα να πέφτουν. Η λύση λοιπόν είναι να τους διώξουμε ή να κρατήσουμε τόσους όσους χρειαζόμαστε*». Φταίνε πάλι οι εργάτες για όλα τα κακά της μοίρας τους. Κουβέντα για την πολιτική των κυβερνήσεων που τσακίζει τα εργασιακά δικαιώματα του λαού μας. Κουβέντα για την πολιτική της Ε.Ε. που τσακίζει ολόκληρους παραγωγικούς τομείς της χώρας μας. Κουβέντα για τα ματωμένα υπερκέρδη των μονοπωλιακών επιχειρήσεων. Η ανεργία είναι σύμφυτο φαινόμενο με το υπάρχον οικονομικό σύστημα που δεν θέλει και δεν μπορεί να αξιοποιήσει την πρώτη και κυριότερη παραγωγική δύναμη, ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ. Ίσα-ίσα χρειάζεται και δημιουργεί τη στρατιά των ανέργων για να υπάρχουν όλο και πιο μειωμένοι οι μισθοί να διασπάται η εργατική τάξη και να υπονομεύονται οι αγώνες.

Η στάση του λαϊκού κινήματος

Το πρόβλημα του ρατσισμού και της μετανάστευσης δεν είναι κυρίως και μόνο ζήτημα σεβασμού της διαφορετικότητας. Κομβικό σημείο είναι να αποκαλύπτονται οι αιτίες που προκαλούν τη μαζική μετανάστευση και προσφυγιά που αποτελούν συστατικό στοιχείο του ίδιου του συστήματος. Πρέπει να αντιμετωπιστεί από τη σκοπιά της ενότητας των εργαζόμενων στη χώρα μας, ανεξάρτητα από εθνική καταγωγή - φυλή - γλώσσα - θρησκεία, απέναντι στον κοινό εχθρό, δηλαδή το κεφάλαιο.

Πολλοί προσπαθούν να διαστρεβλώσουν τα ζητήματα για το μεταναστευτικό, να τις ταυτίσουν με έναν ανούσιο και ουδέτερο ανθρωπισμό, με τις θέσεις διαφόρων κοσμοπολιτικών «αντιρατσιστικών» κινημάτων. Στην πραγματικότητα, το πρόβλημα του ρατσισμού και των διακρίσεων εντάσσεται στον αγώνα για να πάψει η εργατική δύναμη να είναι εμπόρευμα, για την κατάργηση της εκμετάλλευσης δηλαδή τη βάση πάνω στην οποία ευδοκimeί ο ρατσισμός. Όλοι οι λαοί πρέπει να παλεύουν στον τόπο τους για να απαλλαγούν από τους ντόπιους και ξένους δυνάστες τους, από τη λιμοκτονία και τους

βομβαρδισμούς, από τα αντιδραστικά καθεστώτα, συνολικά από το σύστημα της εκμετάλλευσης ανθρώπινης εργασίας.

Όμως από τη στιγμή που οι μετανάστες και πρόσφυγες εξαναγκάστηκαν να βρεθούν στη χώρα μας, ζουν και δουλεύουν εδώ, είναι απαραίτητη η οργάνωση της αλληλεγγύης, του αγώνα για να αντιμετωπιστούν τα προβλήματα που γεννά η μετανάστευση σε ντόπιους και ξένους εργαζόμενους. Για να έχουν οι μετανάστες - πρόσφυγες ισότιμα εργατικά - κοινωνικά - δημοκρατικά δικαιώματα με την υπόλοιπη εργατική τάξη και συγχρόνως, με την ένταξή τους στο κίνημα, να διεκδικήσουν από κοινού τα δικαιώματά τους. Για να φτάσουν στη χώρα προορισμού τους οι εγκλωβισμένοι του Δουβλίνου II και της Σένγκεν. Ο αγώνας πρέπει να είναι κοινός, επειδή κοινά είναι τα προβλήματα και οι αιτίες που τα γεννούν, αφού και οι ημεδαποί και οι αλλοδαποί εργαζόμενοι είναι, αντικείμενα εκμετάλλευσης, θύματα της κυρίαρχης πολιτικής, που τους στερεί την ευημερία, την εθνική ανεξαρτησία, την ειρήνη, την ίδια, τελικά, την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Η ουσιαστική και η οριστική επίλυση του ζητήματος συνίσταται, στη ριζική αντιμετώπιση των οικονομικών, κοινωνικών και πολιτικών αιτίων, που το γεννούν, στην προοπτική μιας κοινωνίας που θα έχει στο επίκεντρό τον εργαζόμενο άνθρωπο και τις ανάγκες του.